

ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา

การอ่านเป็นทักษะที่ยอมรับกันว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้โดยเฉพาะในสังคมปัจจุบันซึ่งเป็นสังคมแห่งการอ่าน (Reading Society) ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกำลังทวีความสำคัญเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้เกิดการศึกษาค้นคว้าในสาขาวิชาต่าง ๆ เพิ่มพูนมากยิ่งขึ้น ซึ่งล้วนแต่เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ผู้คนจึงตื่นตัวและพยายามค้นหาความรู้ ซึ่งอยู่ในลักษณะสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือ ตำรา จุลสาร และนิตยสาร เป็นต้น เพื่อจะได้รับรู้และปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ (Tinker, 1968 : 1) การอ่านยังช่วยตอบสนองความสนใจ ความอยากรู้อยากเห็น อันเป็นวิสัยของมนุษย์ได้เป็นอย่างดี (ประเทิน มหาพันธ์, 2530 : 4) การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นและได้ประโยชน์แก่มนุษย์ทุกด้านและทุกโอกาส ทั้งในด้านการศึกษาหาความรู้ การประกอบอาชีพและการพักผ่อนหย่อนใจ (จวีลักษณ์ บุณยะกาญจน, 2525 : 16) ดังนั้นการอ่านจึงเป็นกุญแจสำคัญที่จะไขไปสู่ความสำเร็จในชีวิตเพราะการอ่านเป็นทักษะสำคัญที่ใช้ในการสื่อสาร แสวงหาความรู้ เพื่อพัฒนาสติปัญญา อารมณ์ และสังคม (เขาวลักษณ์ ณ เชียงใหม่, 2525 : 1)

สำหรับนักเรียน การอ่านเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ เพราะการเรียนวิชาต่าง ๆ ทุกระดับต้องอาศัยความสามารถทางการอ่านแทบทั้งสิ้น นักเรียนที่มีทักษะในการอ่านมากก็จะได้รับความรู้มาก ในทางกลับกันถ้านักเรียนขาดทักษะในการอ่าน คืออ่านได้ช้า ชาคความเข้าใจในการอ่าน และไม่สามารถจำเรื่องราวที่อ่านได้ จะทำให้การเรียนวิชาต่าง ๆ ไม่ได้ผล การเรียนล้มเหลว เกิดความเบื่อหน่าย วิตกกังวล หรือเกิดความท้อถอย ไม่อยากเรียนต่อไป (Stern and Gould, 1965 : 12-13) การที่จะให้บรรลุเป้าหมายของการอ่านได้อย่างแท้จริงนั้น ผู้อ่านจะต้องรู้จักอ่าน การอ่านเป็นเรื่องของทักษะ ผู้มีทักษะในการอ่านก็ย่อมจะเป็น

ผู้ที่มีโอกาสนำความรู้ ความคิด จากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้มากกว่าผู้อื่น ผู้ที่กำลังศึกษาเล่าเรียนจึงจำเป็นต้องฝึกฝนการอ่านอยู่เสมอ (สนิท ตั้งทวี, 2529 : 285) เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ และเพื่อปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในและนอกโรงเรียน ดังนั้นการสอนอ่านจึงต้องปูพื้นฐานให้ถูกต้องและดีพอที่จะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน (ทัศนีย์ ศุภเมธี, 2527 : 64)

จากรายงานผลการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั่วประเทศ ของสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ ปีการศึกษา 2529 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มทักษะภาษาไทยในสมรรถภาพด้านการอ่านในใจนั้นต่ำกว่าเกณฑ์ที่น่าพอใจคือ เท่ากับร้อยละ 38 (เกณฑ์ที่น่าพอใจร้อยละ 50 ขึ้นไป) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2530 : 235) และจากรายงานผลการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับจังหวัด ปีการศึกษา 2529 ของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา ที่ได้รายงานถึงสมรรถภาพของความสามารถในการอ่านในใจ มีคะแนนเฉลี่ย 5.19 จากคะแนนเต็ม 10 ซึ่งเป็นทักษะที่ต่ำในวิชาภาษาไทย (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา, 2530 : 22) ปัญหาการใช้ภาษาไทยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการอ่านนั้น มีหลายประการได้แก่ นักเรียนไม่มีนิสัยรักการอ่าน อ่านไม่ทันเวลา อ่านแล้วจับใจความสำคัญไม่ได้ อ่านข้อความบางอย่างแล้วเข้าใจผิด ซึ่งสาเหตุของปัญหาเหล่านี้เกิดจากผู้เรียนขาดความชำนาญในการรับรู้ ไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง (วิภา วิสัณเฑียร, 2521 : 107-108) จุดอ่อนในการสอนการอ่านที่สำคัญคือ ครูเน้นการออกเสียงพร้อม ๆ กันมากที่สุด เพราะเป็นการง่ายที่จะสังเกตว่าเด็กอ่านคำได้ถูกต้องหรือไม่ อ่านได้คล่องแคล่วเพียงไร ดังนั้นนักเรียนจึงสนใจออกเสียงให้ดังและถูกต้องมากกว่าการฝึกให้เข้าใจความหมายและตีความหมายของเรื่องที่อ่าน จึงเป็นผลให้นักเรียนส่วนมากอ่านข้อความที่กำหนดให้แล้วยังไม่เข้าใจหรือจับใจความไม่ได้ ซึ่งเป็นปัญหาในระดับประถมศึกษาทุกระดับชั้น (วันเพ็ญ สุภักดิ์, 2528 : 3) การสอนอ่านแก่นักเรียนระดับประถมศึกษาที่มีหลายวิธีหลายแนวคิด ยังหาข้อยุติไม่ได้ว่าวิธีใดจะดีที่สุดกว่ากันหรือได้ผลดีที่สุด เพราะแต่ละวิธีมุ่งส่งเสริมให้นักเรียน

อ่านภาษาไทยได้เร็วและมีประสิทธิภาพมากที่สุด (มาเรียม นิลพันธ์, 2529 : 4-5)
 การอ่านที่มีประสิทธิภาพก็คือการอ่านด้วยความรวดเร็วและมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

ความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถที่จะเข้าใจหรือใช้สติปัญญาที่จะได้มาซึ่ง
 ความหมายของสิ่งที่อ่าน (Hafner and Hayden, 1972 : 148) ความเข้าใจในการอ่าน
 ประกอบด้วยการตีความตามตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ที่เขียนขึ้น การจับความหมายได้ การซึมซาบ
 หรือเข้าใจความคิดที่ผู้เขียนเสนอโดยตลอด รวมทั้งกระบวนการคิดหาเหตุผลและค้นหาความหมาย
 (Bush and Huebner, 1970 : 97) ชวาล แพร์ทกุล (2520 : 134) กล่าวว่าความ
 เข้าใจเป็นความสามารถในการผสมแล้วขยายความรู้ความจำให้ได้ไกลออกไปจากเดิม อย่างสม
 เหตุสมผล ซึ่งจะต้องมีคุณสมบัติ 4 ประการคือ

1. รู้ความหมายและรายละเอียดย่อย ๆ ของเรื่องนั้นมาก่อนแล้ว
2. รู้ความเกี่ยวข้องและความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ย่อย ๆ เหล่านั้น
3. สามารถอธิบายสิ่งเหล่านั้นได้ด้วยภาษาของตนเอง
4. เมื่อพบสิ่งอื่นใดที่สภาพทำนองเดียวกับที่เคยเรียนรู้มาแล้วก็สามารถอธิบายได้

ความเข้าใจสามารถแสดงออกมาด้วยพฤติกรรม 3 ประการคือ

1. การแปลความ (Translation) เป็นการแปลเรื่องราวเดิมให้เป็นคำใหม่
 ภาษาใหม่
2. การตีความ (Interpretation) คือการเก็บความคิดเดิมมาบันทึกใหม่
 ค้นหาเปรียบเทียบทั้งความสำคัญและความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น ย่นย่อ
 เป็นข้อสรุปได้
3. การขยายความ (Extrapolation) คือการขยายความคิดให้กว้างไกลโดย
 อาศัยความสัมพันธ์กับสถานการณ์เดิมที่ได้รับในตอนต้น

สมิธ (Smith, 1963 : 40) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 3 ระดับ

ดังนี้

1. ระดับความเข้าใจความหมายตามตัวอักษร (Literal Comprehension) เป็นความเข้าใจขั้นพื้นฐาน คือการที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้โดยตรง เป็นการแปลความตามตัวอักษร

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ คือการที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ลึกซึ้งกว่าระดับแรก เป็นการตีความในสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน หรือไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง แต่เป็นความหมายที่แฝงอยู่ในเนื้อเรื่อง

3. ระดับความเข้าใจขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Reading) ระดับนี้ ผู้อ่านต้องอาศัยความเข้าใจใน 2 ระดับแรกเป็นพื้นฐาน เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องใช้ความคิดและวิจารณ์ญาของตนเองมาช่วยในการวิเคราะห์และประเมินค่าข้อความที่อ่าน

ความเข้าใจในการอ่านถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการอ่าน เพราะในการอ่านถึงแม้ว่าจะอ่านได้รวดเร็วเพียงใดก็ตาม ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจสิ่งที่อ่านก็ถือว่าเป็นการอ่านที่ไม่สมบูรณ์ การอ่านเป็นสิ่งที่ต้องอาศัยการฝึกฝนมากจึงจะเกิดทักษะ การเรียนการสอนทุกด้านจะต้องสอนให้เรียนด้วยการกระทำ (Learning by Doing) ด้วยกิจกรรมและประสบการณ์แทนที่จะใช้หนังสือหรือพูดให้ฟังเพียงอย่างเดียว นั่นคือครูควรมีกิจกรรมและอุปกรณ์เพื่อฝึกทักษะการอ่านให้กับนักเรียน (ประไพ สุวัตติกุล, 2526 : 6) การจัดกิจกรรมที่หน้าสนใจจะเป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักเรียนมีความสนใจใฝ่เรียนมากขึ้น เพราะความสนใจเป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญของการเรียนสำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2524 : 7) ได้แสดงความเห็นว่าความสนใจเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนตั้งใจเรียน หมกมุ่นในการเรียน และแสวงหาความรู้ได้เป็นอย่างดี ถ้านักเรียนมีความสนใจต่อครูผู้สอน ต่อกิจกรรมการเรียนการสอน และต่อวิชาที่เรียน ก็จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย การที่คนเรามีแรงจูงใจในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จ ย่อมมีความสนใจเป็นพื้นฐาน จากการสังเกตพบว่านักเรียนที่มีความสนใจมักจะเรียนวิชานั้นได้ดีกว่าที่เรียนโดยปราศจากความสนใจ (เสียง ชูสกุล, 2525 : 25)

ความสนใจคือแนวโน้มในการที่จะแสวงหาและเข้าร่วมในกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง (Thorndike and Elizabeth, 1960 : 23) กู๊ด (Good, 1973 : 311) ให้อธิบายว่าความสนใจเป็นความรู้สึกชอบของคนเราที่แสดงต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งความรู้สึกนั้นอาจจะ มีชั่วขณะหนึ่ง หรืออาจจะมีถาวรต่อไปก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความอยากหรืออยากเห็นของบุคคลนั้น โดยได้รับอิทธิพลจากประสบการณ์ของเขาเอง ความสนใจหมายถึงความพอใจในการทำกิจกรรมนั้น ๆ (สฤติย์ วงศ์สวรรค์, 2525 : 202 อ้างอิงมาจาก Strong, 1943) ทีริอรัค (2527 : 7) ได้กล่าวถึงความสนใจว่าเป็นแรงผลักดันที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงออกด้วยการเลือกกระทำสิ่งที่เขาชอบ เป็นอาการอยากหรืออยากเห็น ชอบทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด การสนุกสนานเพลิดเพลินในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรืออาจจะซาบซึ้งในคุณค่าของสิ่งนั้น บงกช สัมพันธ์ (2529 : 45) ได้สรุปว่า ความสนใจหมายถึงความรู้สึกชอบหรือพอใจที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่แสดงออกโดยการมีความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรมและยอมรับในคุณค่าของสิ่งนั้น ดังนั้นในการเรียนการสอนครูต้องพยายามสร้างความสนใจให้แก่เด็กเรียน กมลรัตน์ หล้าสว่างษ์ (2523 : 243) ได้เสนอแนะวิธีสร้างความสนใจให้กับนักเรียนดังนี้

1. ศึกษาความต้องการของนักเรียนส่วนใหญ่เพื่อจะได้จัดบทเรียน สภาพห้องเรียน และสื่อการเรียนต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของนักเรียน
2. สำรวจพื้นฐานทางด้านความถนัดของนักเรียน เพื่อจัดสภาพการเรียนการสอนให้ตรงกับความถนัดนั้น
3. จัดสภาพห้องเรียนที่น่าสนใจ มีการตั้งคำถามยั่วและท้าทายความสามารถของนักเรียน พยายามให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากที่สุด
4. ให้การเสริมแรงโดยพยายามให้นักเรียนได้ประสบความสำเร็จในการเรียนหรือการทำงานนั้น ๆ บ้าง โดยเลือกให้ตรงกับความถนัดและความสามารถของเขา จะทำให้เขาสนใจสิ่งที่ได้รับมอบหมายให้ทำ
5. ชี้แนวทางหรือให้ทราบความก้าวหน้าในการทำงานทุกระยะของนักเรียน ทำให้เขาสนใจที่จะทำงานนั้น ๆ ต่อไป

ดังนั้นครูจึงต้องปรับปรุงรูปแบบและกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีลักษณะดึงดูดความสนใจของนักเรียน ซึ่งได้มีผู้ศึกษาไว้หลายท่านเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมที่มีผลต่อความสนใจในการเรียน เสียง ชูสกุล (2525) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ จากการเรียนเป็นกลุ่มและเรียนเป็นรายบุคคลโดยใช้บทเรียนโมดูลและการเรียนตามแผนการสอน สส.วท. ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่ม เรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้บทเรียนโมดูลและการเรียนตามแผนการสอน สส.วท. มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ และมีความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ไม่แตกต่างกัน ต่อมา ทิรอร รัตนอุดม (2527) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้และไม่ใช้การตูนเรื่องประกอบการสอน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทธบูชาวิทยาคม กรุงเทพฯ จำนวน 69 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นเนื้อเรื่องสั้นและการตูนเรื่องจำนวน 10 เรื่อง แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านและแบบสอบถามวัดความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน ผลการศึกษาปรากฏว่าความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนต่างกัน ในเรื่องเดียวกันนี้ บงกช สืบพันธ์ (2529) ก็ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนอ่านภาษาอังกฤษที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติกับการทำกิจกรรมตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเคหะปัดคนยานุกูล จังหวัดปัตตานี จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือแผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนอ่านภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติ มีผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและมีความสนใจในการเรียนอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยทำกิจกรรมตามคู่มือครู

การสร้างทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจทำได้หลายวิธี เช่น การตั้งคำถาม การใช้แบบฝึกหัด การใช้หนังสือคู่มือ การใช้วัสดุอย่างอื่น เป็นต้น ความเข้าใจในการอ่านสามารถฝึกให้เกิดขึ้นได้โดยการสร้างเรื่อง ทาบความหรือเนื้อเรื่องที่ไม่วิเคราะห์ในหนังสือเรียน มาให้นักเรียนฝึกบ่อย ๆ ซึ่งความเข้าใจในการอ่านนี้ขึ้นอยู่กับความรู้ในเรื่องคำศัพท์ การเข้าใจความหมายของประโยค หรือเรื่องราวที่อ่าน ดังนั้นคำศัพท์หรือเรื่องราวที่จะนำมาฝึกทักษะการอ่านให้กับนักเรียนควรเลือกโดยยึดระดับความสามารถ ความสนใจของนักเรียนเป็นเกณฑ์ เพื่อมุ่งให้นักเรียนมีความสามารถในการแปลความ ตีความ และขยายความเรื่องที่อ่านได้ (วันเพ็ญ สุภิกิตย์, 2528 : 25) ได้มีผู้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านโดยใช้การฝึกทักษะและกิจกรรมต่าง ๆ ไว้หลายท่าน เช่น เบสท์ (Best, 1969 : 3316-A) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านโดยใช้โปรแกรมการฝึก ซึ่งทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงขึ้น เขาวินี เกิดเพทวงศ์ (2524) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณ์โดยใช้แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่ากลุ่มที่ใช้แบบฝึกมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในปีเดียวกัน ยุพิน เพชรดี ก็ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึก ผลปรากฏว่ากลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกมีความสามารถในการอ่านเร็วสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วน อักษร รุ่งมณี (2525) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผล เพิ่มความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่าน ระหว่างการสอนปกติกับการสอนโดยจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านมีอัตราเพิ่มขึ้นของคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบปกติทั้งด้านความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการทดลองที่กล่าวมาสอดคล้องกันว่า การฝึกทักษะการอ่านส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าการฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดกับการตั้งคำถามเอง จะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียน

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หรือไม่ และจากการศึกษาพบว่าขนาดของกลุ่มเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนการสอน เพราะวิธีการเรียนเป็นกลุ่มย่อยเป็นวิธีการเรียนแบบหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปตามวัตถุประสงค์ได้ ผู้เรียนเรียนรู้จากการค้นพบด้วยตนเอง (เสียง ชูสกุล, 2525 : 2 อ้างอิงมาจาก Bloom, 1976) ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรนี้มาศึกษาด้วยเพื่อจะได้รู้ว่าขนาดของกลุ่มต่างกันจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนแตกต่างกันหรือไม่ และมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างตัวแปรทั้งสองคือวิธีการฝึกทักษะการอ่านและขนาดของกลุ่มหรือไม่

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำแบบฝึกหัด

ในกระบวนการเรียนการสอนโดยทั่วไป หลังจากที่ครูสอนเนื้อหาจบแล้วครูจะให้ นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกฝนให้เกิดทักษะตามกฎการเรียนรู้ของธอร์นไคต์ อันประกอบด้วยกฎแห่งความพร้อม กฎแห่งผลที่ได้รับ และกฎแห่งการฝึกหัด ธอร์นไคต์ได้กล่าวถึงกฎแห่งการฝึกหัดซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ (มยุ ผิวหอม, 2526 : 11-12 อ้างอิงมาจาก จำเนียร ช่วงโชติและ กนอิน ๑, 2521)

1. การโยงสัมพันธ์จะกระชับมั่นคงยิ่งขึ้นเมื่อมีการใช้และจะอ่อนลงเมื่อไม่ได้ใช้
 2. สิ่งใดที่ได้ทำบ่อย ๆ หรือมีการฝึกเสมอ ๆ ย่อมกระทำให้สิ่งนั้นได้ดี สิ่งใดที่ไม่ได้ทำนาน ๆ ย่อมทำให้สิ่งนั้นไม่ได้เหมือนเดิม
 3. ยิ่งได้กระทำซ้ำ ๆ ในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ยิ่งทำให้การกระทำนั้นแน่นอนสมบูรณ์ขึ้น หากว่างเว้นจากการฝึกหัดกระทำบ่อย ๆ การกระทำนั้นจะค่อย ๆ ลืมเลือนไป
- นอกจากช่วยให้เข้าใจและเกิดทักษะในบทเรียนดียิ่งขึ้นแล้ว การฝึกหัดยังก่อให้เกิดผลดีอีกหลายประการ ดังที่ สุกดา บุญยไวโรจน์ (2522 : 9) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. ช่วยเสริมประสบการณ์และความสนใจของนักเรียนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

2. ผูกคัตให้นักเรียนรู้จักศึกษาหาความรู้ตามลำพัง ซึ่งเป็นแนวทางที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเองและปลูกฝังนิสัยการค้นหาความรู้ด้วยตนเอง
3. ผูกคัตให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในงานและหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย
4. ช่วยให้ผู้ครุทราบว่่านักเรียนมีความเข้าใจในบทเรียนมากขึ้นเพียงใด เพื่อจะได้หาวิธีแก้ไขและปรับปรุงต่อไป
5. ช่วยให้ผู้ปกครองทราบถึงจุดเด่นจุดด้อยของการเรียนของนักเรียนในปกครองของตน

ในการให้แบบฝึกหัดครุควรคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนคือต้องเหมาะสมกับระดับความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน และควรให้แบบฝึกหัดหลาย ๆ แบบเพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ได้กว้างขวางและส่งเสริมให้เกิดความคิด บารี่เน็คต์และคนอื่น ๆ (Barnett and others, 1969 : 11) ให้คำแนะนำว่าแบบฝึกหัดที่ครุควรให้เลือกรั้งแบบจำกัดคำตอบและแบบตอบอย่างเสรี ครุมีหลายรูปแบบและมีความหมายต่อนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ ทักเคอร์ (Tucker, 1969 : 10) ที่กล่าวว่า แบบฝึกหัดครุมีรูปแบบและโครงสร้างที่จะฝึกอย่างเพียงพอเหมาะสมตามจุดมุ่งหมาย แต่ไม่ควรมีจำนวนข้อมากเกินไปเพราะจะก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายแก่นักเรียน

การที่ครุให้นักเรียนอ่านในใจแล้วหาแบบฝึกหัดโดยการตอบคำถามด้านต่าง ๆ เช่น ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ เป็นต้น จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องราวได้ดีขึ้น เพราะคำถามในแบบฝึกหัดจะช่วยสร้างทักษะในการทำความเข้าใจเรื่องี่อ่านให้แก่นักเรียนเป็นอย่างดี (วันเพ็ญ สุภิกิตย์, 2528 : 4) ซึ่งสอดคล้องกับ ประเทิน มหาพันธ์ (2530 : 156) ที่กล่าวว่า การตั้งคำถามของครุช่วยสร้างทักษะในการทำความเข้าใจในการอ่านให้แก่นักเรียนเป็นอย่างดี คำถามของครุนอกจากจะช่วยให้นักเรียนสามารถนำเอาประสบการณ์เดิมมาใช้ในการทำความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้เป็นอย่างดีแล้ว ยังช่วยให้นักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ของแนวความคิดและปรับความมุ่งหมายของการอ่านให้เหมาะสมกับความต้องการในการอ่านด้วย

มารศรี ชาลิต (2518) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองทำการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะและกลุ่มควบคุมทำการสอนแบบเดิม ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มทดลองมีพัฒนาการทางความสามารถในการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พูนพงษ์ งามเกษม (2518) มลวิภา กมลพรวัฒนา (2518) วนิศา ภักติชาติ (2518) และ เขาวมาลย์ สุขอุดม (2518) ที่ได้ทำการศึกษาในเรื่องเดียวกันกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-7 ตามลำดับ ต่อมา ปรียดา จันทโรจน์ (2522) ก็ได้ศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้โดยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคธนบุรี ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พีรพันธ์ พงษ์พรต (2530) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะการอ่านตามความสนใจกับการใช้แบบฝึกหัดตามหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ ท. 305 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนโนนทองพัฒนาวทยา จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 73 คน ผลการศึกษพบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะการอ่านตามความสนใจ มีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดตามท้ายบทเรียนชุดทักษะสัมพันธ์ ท. 305 และนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้นหลังการทดลอง

การศึกษาผลของการใช้แบบฝึกหัดทักษะการอ่านได้แก่การศึกษาของ สุนันทา ทองซอน (2525) ซึ่งได้เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรกับนักเรียนที่พูดภาษาส่วย โดยการใช้แบบฝึกหัดทักษะการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพระธาตุผาหลวง อำเภอศรีนครินทร์ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 68 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบฝึกหัดทักษะการอ่าน จำนวน 30 แบบฝึก ซึ่งเป็นเรื่องสั้น ๆ ตามประเภทของเรื่องที่ตรงกับความสนใจในการอ่านของนักเรียน ในตอนท้ายของแต่ละแบบฝึกเป็นคำถามซึ่งใช้เป็นแบบฝึกหัด ใช้เวลาในการฝึกทุกวัน วันละ 1 ชั่วโมง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ หลังจากนั้นจึงวัด

ด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน ผลการศึกษาพบว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยหลังจากใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึก ทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พิมพ์พร อุทัยเลิศ (2526) ได้ศึกษา เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดย การใช้แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 66 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ การอ่านและกลุ่มควบคุมไม่ใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ เนื้อ เรื่องที่ได้ จากการสำรวจว่าอยู่ในความสนใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 10 แบบฝึก ซึ่งมีแบบฝึกหัดอยู่ที่ท้ายบท ใช้เวลาในการฝึก 10 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที หลังจากนั้นจึงวัดด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถทางความเข้าใจในการอ่านจำนวน 35 ข้อ ผลการศึกษาพบว่าผล สัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับ ศรีบุญญา อยู่สอน (2527) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ทางการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึก โดยศึกษา กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอมรินทร์าราม กรุงเทพมหานคร จำนวน 68 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและกลุ่มควบคุมไม่ใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน เครื่องมือ ที่ใช้ในการศึกษาคือแบบฝึกทักษะการอ่านจำนวน 10 แบบฝึก ใช้เวลาในการสอนทั้งหมด 10 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที หลังจากนั้นจึงทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดการอ่านในใจจำนวน 30 ข้อ ผลการ ศึกษาพบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วแสดงว่าการฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสิ้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตั้งคำถามเอง

คำถามเป็นสิ่งเร้าที่มีประสิทธิภาพ (Effective Stimuli) ที่ช่วยกระตุ้นและ
 จูงใจผู้เรียนให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ ซึ่งแสดงออกมาในรูปของผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน
 (ประยูร แจ่มจบ, 2521 : 3 อ้างอิงมาจาก Hiller, 1974) การตั้งคำถามทำให้
 2 ลักษณะคือ คำถามที่ถามก่อนอ่านและคำถามที่ถามหลังอ่านแล้ว คำถามก่อนอ่านหรือคำถามนำ
 หน้าเนื้อเรื่อง (Prequestion) จะส่งผลในลักษณะให้ผู้่านคิดไปข้างหน้า (Forward
 Manner) ทำให้ผู้อ่านมีความสนใจ มีการพิจารณาในการอ่านเนื้อเรื่องอย่างเหมาะสม ซึ่งทำให้
 มีพฤติกรรมที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ และการเรียนรู้นั้นจะเป็นไปในลักษณะที่ผู้อ่านสามารถสังเกต
 ส่วนที่เป็นจุดสำคัญและส่วนที่ยังไม่สมบูรณ์ของเนื้อเรื่องที่อ่านได้ด้วย (Rothkopt and Coke,
 1968 : 197-198) ส่วนคำถามที่ถามหลังการอ่านหรือคำถามหลังเนื้อเรื่อง (Postquestion)
 จะมีผลก่อให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้เช่นเดียวกับคำถามก่อนอ่าน แต่อิทธิพลของคำถามจะเป็น
 แบบให้ผู้่านคิดย้อนกลับ (Backward Manner) หรือทบทวนซ้ำ (Review or Repetition)
 (Bruning, 1970 : 86) การใช้คำถามหลังการอ่านเป็นการกระตุ้นโดยใช้สิ่งแวดล้อมภายนอก
 ซึ่งจะส่งผลคือกระตุ้นโครงสร้างของความจำ โดยเฉพาะที่ต้องนำมาตอบคำถามและกระตุ้น
 การจัดลำดับภายในความคิดเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่เรียนรู้ไปแล้วที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับคำถามประกอบ
 เนื้อเรื่องและคิดขยายกว้างขวางออกไปอีก (Rothkopt and Billington, 1974 : 669)
 ประยูร แจ่มจบ (2521) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประเภทและตำแหน่งของคำถามที่ส่งผลต่อความ
 เข้าใจและการจำเนื้อเรื่อง โดยศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 240 คน เครื่องมือ
 ที่ใช้ในการศึกษาเป็นเนื้อเรื่องเชิงสารคดีและเนื้อหาวิชาการหมวดสังคมศึกษา 2 เรื่อง ประเภท
 ของคำถามมี 4 ประเภทคือ คำถามวัดความเข้าใจ คำถามวัดความจำใจความสำคัญ คำถามวัด
 การจำเนื้อเรื่องและคำถามที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง ตำแหน่งของคำถามคือนำหน้าเนื้อเรื่องและหลัง
 เนื้อเรื่อง ทดสอบด้วยแบบทดสอบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือกเพื่อวัดความเข้าใจ ผลการศึกษาพบว่า
 กลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องและมีคำถามหลังเนื้อเรื่องทำคะแนนได้สูงกว่ากลุ่มที่มีคำถามนำหน้าเนื้อเรื่อง

การให้นักเรียนนำความเข้าใจที่ได้จากการอ่านมาตั้งคำถามด้วยตัวนักเรียนเอง เป็นการช่วยให้นักเรียนจดจำและเข้าใจเรื่องที่ได้ศึกษา เพราะการตั้งคำถามด้วยตนเองนี้ทำให้มีความเข้าใจเรื่องได้ลึกกว่าคำถามที่คนอื่นตั้งขึ้น (Wong, 1985 : 229) แมคเนลและคนอื่น ๆ (McNeil et.al, 1980 : 222 Citing Harry, 1978) กล่าวว่าคำถามของครูไม่เพียงพอสำหรับการพัฒนาทางด้านความเข้าใจ การที่จะให้มีทักษะเพิ่มขึ้นควรจะต้องคำถามเองหลังการอ่าน ซึ่งเป็นความเข้าใจด้วยการกระทำเอง (Active Comprehension) การเรียนการสอนในห้องเรียนควรเน้นเกี่ยวกับกลวิธีการตั้งคำถามและตอบคำถามของนักเรียนเพื่อพัฒนาทักษะและระดับความเข้าใจ (Ruddlel, 1974 : 364) แต่ในการเรียนการสอนเน้นครูมักจะลืมหรือให้ความสำคัญน้อยกว่าที่ควร ในการให้นักเรียนเป็นฝ่ายตั้งคำถามหรือให้นักเรียนเรียนรู้โดยการตั้งคำถาม ซึ่งอาจหมายถึงนักเรียนตั้งคำถามครูหรือฝึกตั้งคำถามและตอบในหมู่นักเรียนด้วยกัน ดังนั้นนักเรียนควรได้รับการฝึกฝนให้ตั้งคำถามเอง (ยุพา สงศิริ, 2523 : 189-190) ได้มีผู้ศึกษาไว้หลายท่านว่าการตั้งคำถามเองเป็นการส่งเสริมความเข้าใจในการอ่าน (Davey, 1986 : 43-46 Citing Andre and Anderson, 1978-1979; Dreher and Gambrell, 1985; Frase and Schwartz, 1975; Singer, 1978) การตั้งคำถามเองเป็นการรวบรวมใจความสำคัญของเรื่องที่ได้มาตั้งคำถาม (Devey, 1986 : 43-46 Citing Wittrock, 1981) วอง (Wong, 1985 : 227-268 Citing Cook and Mayer, 1983) กล่าวว่าคำถามเองเป็นการนำความรู้เดิมที่มีอยู่แล้วมาผสมผสานกับความรู้ใหม่จากเรื่องที่ได้อ่าน

การตั้งคำถามเองเป็นวิธีการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยความกระตือรือร้นให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง (ชูชีพ อ่อนโลกสูง, 2522 : 148) สุชา จันทรโสม (2521 : 157-159) ได้เสนอหลักการสอนว่าการให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ให้มีส่วนร่วมในการเรียน เช่น ให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น การวางแผน การแก้ปัญหาและการวัดผลงาน นักเรียนจะเรียนด้วยความเต็มใจและเข้าใจ ซึ่งเหมาะกับนักเรียนในระดับประถมศึกษา เพราะเด็กในวัยนี้อยากรู้ อยากทำ ถ้าเขา

ได้รับโอกาสให้เรียนและทำด้วยตนเอง เด็กก็จะเกิดความพอใจที่จะได้รับโอกาสฝึกและพบปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีใครมาคอยบอก (จรรยา สุวรรณทัต, 2519 : 14)

การศึกษาเกี่ยวกับผลของการตั้งคำถามเองที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน ก็การศึกษาของ วอง (Wong, 1985 : 227-268 Citing Schmelzer, 1957) ซึ่งได้ศึกษากับนักเรียนระดับวิทยาลัย โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอ่านเนื้อเรื่องแล้วตั้งคำถามหลังจากอ่านไปทุก ๆ 20 บรรทัด กลุ่มตั้งคำถาม 5 คำถามหลังจากอ่านเนื้อเรื่องแล้ว กลุ่มตั้งคำถาม 5 คำถามก่อนอ่านเนื้อเรื่องแล้วอ่านเนื้อเรื่องเพื่อตอบคำถามที่ตั้งไว้ และกลุ่มควบคุมซึ่งอ่านเนื้อเรื่องซ้ำ 2 ครั้ง ทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจจำนวน 21 ข้อ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มที่ตั้งคำถาม 5 คำถามหลังจากอ่านเนื้อเรื่องแล้วทำคะแนนได้สูงกว่าทุกกลุ่มต่อมา วอง (Wong, 1985 : 227-268 Citing Andre and Anderson, 1978-1979) ได้ศึกษาผลของการฝึกตั้งคำถามเองที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลองฝึกวิธีการตั้งคำถามเองและกลุ่มควบคุมอ่านเรื่องซ้ำ 2 ครั้ง ใช้เวลาฝึกครั้งละ 50 นาที แล้วตรวจดูคำถามที่นักเรียนตั้งขึ้นว่าตรงกับใจความสำคัญของเรื่องหรือไม่ และจากการทดสอบแบบทดสอบวัดความเข้าใจ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม ส่วนการศึกษาผลของการตั้งคำถามเองสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาคือการศึกษาของ เดฟวินและแมคบริด (Davey and McBride, 1986 : 43-46) เขาได้ศึกษาผลของการตั้งคำถามเองหลังจากการอ่านเรื่องที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 6 จำนวน 52 คน ซึ่งมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านระหว่าง 3.0-7.0 จากการวัดด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แคลิฟอร์เนีย (California Achievement Test) สุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มทดลองฝึกตั้งคำถามและกลุ่มควบคุมอ่านเรื่องซ้ำ 2 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นเนื้อเรื่อง 4 เรื่อง แต่ละเรื่องประกอบด้วยคำประมาณ 250-300 คำ และมีคำถามความเข้าใจเรื่องละ 8 คำถาม ซึ่งเป็นคำถามที่สามารถนำเนื้อเรื่องมาตอบได้เลย (Literal Question) และคำถามที่ต้องสรุปเนื้อเรื่องมาตอบ (Inferential

Question) กลุ่มทดลองตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านโดยไม่ย้อนกลับไปดูเนื้อเรื่องก่อนที่จะตอบแบบทดสอบวัดความเข้าใจ ส่วนกลุ่มควบคุมอ่านเนื้อเรื่องซ้ำ 2 ครั้งแล้วตอบแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านชุดเดียวกัน ผลการศึกษาปรากฏว่ากลุ่มทดลองทำคะแนนจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจที่เป็นคำถามที่ต้องสรุปเนื้อเรื่องมาตอบได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านกับการตั้งคำถาม ในปีที่เดียวกันนี้เขาได้ศึกษาผลของการฝึกตั้งคำถามอีกครั้ง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 6 จำนวน 125 คน ที่มีทักษะทางการอ่านต่างกันจากการวัดด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เคลิฟอร์เนีย แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มฝึกตั้งคำถามโดยครูเป็นผู้ฝึก กลุ่มฝึกหัดตั้งคำถามเอง กลุ่มฝึกหัดตอบคำถามที่ต้องสรุปเนื้อเรื่องมาตอบ (Inferential Question) กลุ่มฝึกหัดตอบคำถามที่นำเนื้อเรื่องมาตอบได้เลย (Literal Question) และกลุ่มควบคุมไม่มีคำถาม ประเภทของคำถามที่ใช้คือคำถามที่นำเนื้อเรื่องมาตอบได้เลยและคำถามที่ต้องสรุปเนื้อเรื่องมาตอบ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นเนื้อเรื่องสำหรับใช้ฝึก 15 เรื่อง และใช้สอบ 4 เรื่อง แต่ละเรื่องจะมีคำถามเกี่ยวกับความเข้าใจ 8 คำถาม วิธีฝึกมีดังนี้ กลุ่มฝึกตั้งคำถามโดยครู ฝึกตั้งคำถามทั้ง 2 ประเภท โดยครูเป็นผู้สอนวิธีการตั้งคำถาม ทำตัวอย่างให้ดูและให้ผลย้อนกลับ กลุ่มฝึกหัดตั้งคำถามเองอ่านเนื้อเรื่องแล้วตั้งคำถามที่เป็นใจความสำคัญของเรื่อง กลุ่มฝึกหัดตอบคำถามที่ต้องสรุปเนื้อเรื่องมาตอบอ่านเนื้อเรื่องแล้วตอบคำถามที่ต้องสรุปเนื้อเรื่องมาตอบ กลุ่มฝึกหัดตอบคำถามที่นำเนื้อเรื่องมาตอบได้เลยอ่านเนื้อเรื่องแล้วตอบคำถามที่นำเนื้อเรื่องมาตอบได้เลย ส่วนกลุ่มควบคุมอ่านเรื่องแล้วขีดเส้นใต้คำที่คิดว่าเป็นใจความสำคัญของเรื่องแล้วไปเปิดคู่มือศัพท์ในพจนานุกรม ทดสอบโดยให้ทุกกลุ่มอ่านเนื้อเรื่อง 4 เรื่องแล้วตอบคำถามวัดความเข้าใจทั้งสองประเภท ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มที่ฝึกหัดตั้งคำถามเองมีคะแนนจากคำถามประเภทที่นำเนื้อเรื่องมาตอบได้เลยสูงกว่าทุกกลุ่ม ต่อมา มอริส (Morris, 1987 : 2974-A) ได้ศึกษาผลของการมีหัวเรื่อง การฝึกตั้งคำถาม ที่มีต่อความเข้าใจของนักเรียนเกรด 7 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 7 จำนวน 125 คน สุ่มออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มฝึกตั้งคำถาม กลุ่มตอบคำถามของกลุ่มที่ฝึกตั้งคำถาม และกลุ่มควบคุมไม่มีคำถาม เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นเนื้อเรื่อง 4 เรื่อง แต่ละเรื่องประกอบด้วยคำถามจำนวน

250 คำ ซึ่งใช้ในการทดสอบด้วย มีคำถามเกี่ยวกับความเข้าใจเรื่องละ 8 คำถาม ใช้เวลาฝึก 3 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที ทดสอบหลังจากฝึกเสร็จ 1 วัน และเว้นช่วงสอบอีกครั้งหลังจากผ่านไปแล้ว 1 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างประเภทของคำถามและเวลาในการสอบ นักเรียนตอบคำถามแบบนำเนื้อเรื่องมาตอบได้เลขได้ดีกว่าคำถามแบบสรุปเรื่องมาตอบ และคะแนนการสอบหลังจากการฝึกเสร็จ 1 วัน สูงกว่าการสอบหลังจากเว้นช่วงผ่านไปแล้ว 1 สัปดาห์ มีกิริยาร่วมระหว่างตัวแปรทั้งสามคือ วิธีฝึก เวลาในการสอบและการมีหัวข้อเรื่อง

จากผลการศึกษาวิจัยที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่า การตั้งคำถามเองส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่าน แต่จากการศึกษางานวิจัยในประเทศไทยที่ผ่านมายังไม่พบการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรนี้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับขนาดของกลุ่ม

วิธีสอนโดยการจัดกลุ่มเป็นการสอนที่มีประสิทธิภาพมากกว่าวิธีสอนแบบอื่น ๆ ในชั้นเรียน เพราะเป็นการสอนที่สามารถให้นักเรียนใช้ความสามารถได้โดยตรงและตลอดเวลา การสอนแบบจัดกลุ่มนี้เหมาะกับการสอนอ่านและคณิตศาสตร์มากกว่าวิชาอื่น ๆ (Hallinan, 1985 : 75 Citing Wilson and Schmits, 1978) / สลาบิน (Slavin, 1980 : 330) ได้เสนอการสอนแบบกลุ่มย่อย (Small Group Teaching) ซึ่งเป็นเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือรูปแบบหนึ่งโดยให้นักเรียนช่วยกันตั้งคำถามอภิปรายในห้องเรียนและค้นคว้าข้อมูลร่วมกันในห้องเรียน เลือกหัวข้อเรื่องที่คนสนใจในบทเรียนแต่ละบทแล้วแบ่งเป็นกลุ่ม ๆ ละ 2-6 คน แต่ละกลุ่มจะแบ่งหัวข้อของกลุ่มออกเป็นหัวข้อย่อยให้สมาชิกแต่ละคนรับผิดชอบและศึกษาเตรียมอภิปรายเสนอต่อเพื่อนร่วมชั้นในนามของกลุ่ม

การทำงานเป็นกลุ่มจะได้ผลดีก็ต่อเมื่อมีสมาชิกที่มีความรู้ ความสามารถ ปฏิบัติงานได้ดี และมีคนทำงานในกลุ่มเป็นจำนวนเหมาะสม (ไวรัช เจียมบรรจง, 2518 : 1) การศึกษาเรื่องกลุ่มเพื่อต้องการทราบถึงประสิทธิภาพของกลุ่มที่มีรูปแบบต่างกันจึงจำเป็นต้องศึกษากลุ่มที่มี

ขนาดเล็ก ซึ่งหมายถึงกลุ่มที่มีการรวมกันของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปไม่จำกัดจำนวน แต่ไม่ถึงกับมีจำนวนมากเกินไป เพราะกลุ่มขนาดเล็กจัดว่าเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญในการศึกษา (พรณี เกษกมล, 2522 : 1) ชอว์ (Shaw, 1979 : 15 Citing Slater, 1958) กล่าวว่ากลุ่มที่มีขนาดใหญ่ควรมีสมาชิกประมาณ 5 คน แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับลักษณะของงาน ความร่วมมือภายในกลุ่มและปัจจัยอื่น ๆ กลุ่มขนาด 5 คน เป็นกลุ่มที่มีขนาดใหญ่ที่สุดที่สมาชิกเริ่มมีความไม่พอใจในการทำงานกลุ่มและเริ่มมีความไม่ลงรอยกันในการตัดสินใจมากขึ้น แต่กลุ่มขนาด 5 คน เป็นกลุ่มที่มีความสามารถแก้ปัญหาภายในกลุ่มได้ดีกว่ากลุ่มขนาดอื่น ในเวลาที่เท่ากันกลุ่มขนาดใหญ่ จะมีการติดต่อสื่อสารและมีการปะทะสังสรรค์น้อยกว่ากลุ่มขนาดเล็ก มานะ สอนสารี (2530 : 15 อ้างอิงมาจาก Watson and Hare) กล่าวว่ากลุ่มย่อยควรมีขนาดไม่ใหญ่มาก และควรมีจำนวน 5 คนเป็นอย่างน้อย แต่บางทีก็อาจกำหนดให้มีจำนวน 12-15 คนก็ได้ เพื่อเหตุผลทางเศรษฐกิจ เพราะจะทำให้สิ้นเปลืองน้อยลง แต่ก็ควรมีการแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม เพื่อให้มีขนาดเหมาะสม ขนาดของกลุ่มที่ช่วยให้การทำงานหรือการเรียนการสอนประสพผลดี ควรเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ซึ่งมีประมาณ 5-15 คน ทั้งนี้ครูผู้สอนควรเลือกกำหนดให้เหมาะสมกับลักษณะเนื้อหาและกิจกรรม ขนาดของกลุ่มจะเปลี่ยนแปลงไปตามวัตถุประสงค์ของกลุ่ม (เขาวพา เตชะสุภักดิ์, 2517 : 34) จำเนียร ชวงโชติ และคนอื่น ๆ (2521 : 5) กล่าวว่า นักจิตวิทยาศึกษากลุ่มขนาดเล็กที่มีสมาชิกไม่เกิน 15 คน เพราะทำให้สังเกตการเปลี่ยนแปลง ความเคลื่อนไหวของกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับสมาชิกได้ง่าย ถ้ามีจำนวนมากเกินไปสมาชิกทุกคนไม่มีโอกาสได้แสดงความต้องการของตนได้ ก็จะทำให้บรรยากาศน่าเบื่อหน่าย สมาชิกจะเกิดความไม่สนใจและอาจจะออกจากกลุ่มไปในที่สุด ส่วน โสภา ชูพิกุลชัย และอรทัย ชื่นเมษย์ (2518 : 166-170) กล่าวว่ากลุ่มขนาด 2 คน และขนาด 3 คน เป็นกลุ่มที่มีความใกล้ชิดกันมากที่สุด

พรณี เกษกมล (2522 : 13 อ้างอิงมาจาก Hare, 1965) กล่าวถึงจำนวนสมาชิกของกลุ่มที่มีจำนวนเลขคู่และจำนวนเลขคี่ว่า มีผลต่อการทำงานของกลุ่ม คือกลุ่มที่มีจำนวนสมาชิกเป็นเลขคู่ ขณะที่ทำงานร่วมกันสมาชิกจะรวมตัวกันและแบ่งเป็นกลุ่มย่อยที่มีจำนวนสมาชิกเท่ากัน เมื่อต้องการความคิดเห็นและการสรุปคำตอบ มักจะเสียเวลาในการหาข้อยุติ

จะมีการอภิปรายแสดงความคิดเห็นกันสูง มีแนวโน้มที่จะตกลงกันไม่ได้สูงด้วย กลุ่มมีขนาดใหญ่ขึ้น
 เท่าใด จำนวนกลุ่มย่อยจะมากขึ้นตามไปด้วย ส่วนกรณีที่กลุ่มมีจำนวนสมาชิกเป็นเลขคี่ มักจะมี
 แนวโน้มที่จะแบ่งเป็น 2 กลุ่มย่อยที่มีจำนวนไม่เท่ากัน ซึ่งจะทำให้การอภิปราย สรุปความคิดหรือ
 ข้อตกลงเป็นไปอย่างรวดเร็ว เพราะฝ่ายที่มีจำนวนสมาชิกมากจะได้เปรียบในการแสดงความคิด
 เห็น และจะลงเอยด้วยการตกลงกันได้เร็วขึ้น นักเรียนส่วนใหญ่จะไม่ค่อยสนใจและเอาใจใส่
 งานเมื่ออยู่ในกลุ่มใหญ่มากกว่ากลุ่มเล็ก (Hallinan, 1985 : 7 Citing Eder, 1981)
 ส่วน ซินเดลา (Sindelar, 1984 : 178 Citing Glass and Smith, 1970)
 กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนจะลดลงเมื่อขนาดของกลุ่มเพิ่มขึ้น ไวรัช เจียมบรรจง
 (2518 : 2 อ้างอิงมาจาก Lichtenberg, 1957) พบว่างานประเภทที่ต้องใช้ความ
 ร่วมมือมากกลุ่มที่มีขนาดใหญ่ทำงานมีประสิทธิภาพน้อย คือต้องใช้เวลาในการแก้ปัญหามาก แต่มี
 ผลในการแก้ปัญหาน้อย แต่งานที่เกี่ยวกับการสร้างสรรค์เป็นงานที่ต้องใช้ความคิด กลุ่มขนาดใหญ่
 ช่วยกันคิดได้ผลงานมากกว่ากลุ่มขนาดเล็กหรือคนเดียวทำ เทย์เลอร์และเฟาสต์ (Taylor
 and Faust, 1952 : 59) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการทำงานคนเดียวกับการทำงานเป็นกลุ่ม
 ที่มีขนาด 2 คน และขนาด 4 คน ในการตอบปัญหาเกม 20 คำถาม วิธีเล่นคือผู้วิจัยจะตั้ง
 คำตอบไว้ในใจเป็นสิ่งของ 3 อย่าง คือ สัตว์ พืช และแร่ ผู้เล่นจะต้องพยายามตอบคำถาม
 เพื่อให้ได้คำตอบว่าสิ่งนั้นคืออะไร โดยคำถามแรกจะจำแนกวัตถุนั้นก่อน คำถามนี้จะถามได้
 อย่างมาก 20 คำถาม ผู้วิจัยตอบคำถามเพียงคำว่า "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" เท่านั้น การวัดผล
 ดูจากจำนวนคำถามและเวลาทั้งหมดในการแก้ปัญหา ผลการศึกษาปรากฏว่ากลุ่มขนาด 4 คน
 ใช้คำถามน้อยกว่ากลุ่มขนาด 2 คน และคนเดียว แต่ต้องการเวลาในการตั้งคำถามมากกว่า ต่อมา
 กรู๊ป (Graup, 1986 : 482-A) ได้ศึกษาถึงความร่วมมือของกลุ่มและกลวิธีที่ให้นักเรียน
 ตั้งคำถามเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 6 จำนวน 32 คน
 สุ่มออกเป็นกลุ่มอภิปรายที่มีการสอนให้ตั้งคำถามและรายบุคคลที่ไม่มีมีการสอนให้ตั้งคำถาม ทุกกลุ่ม
 อ่านเรื่องต่างกัน ตั้งคำถามและเขียนเรื่อง เฉพาะ 2 กลุ่มที่มีการสอนได้รับการสอนให้ตั้ง
 คำถามแบบที่สรุปเนื้อเรื่องมาตอบ (Inferential Question) คำถามที่แต่ละกลุ่มตั้งขึ้นจะ

ให้แต่ละกลุ่มอภิปรายกันและ เขียนคำตอบ ทำการประเมินประสิทธิภาพของคำถามโดยเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่ม จากการศึกษาพบว่ากลุ่มที่มีการอภิปรายกันมีความเข้าใจสูงกว่ารายบุคคลที่ไม่ได้รับการสอนให้ตั้งคำถาม กลุ่มอภิปรายและรายบุคคลที่ได้รับการสอนให้ตั้งคำถามทำแบบทดสอบด้วยคำถามที่สรุปเนื้อเรื่องมาตอบและเขียนเรื่องได้มากที่สุด

ในประเทศไทยมีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของขนาดของกลุ่ม ได้แก่ ไวรัช เจียมบรรจง (2518) ได้ศึกษาถึงขนาดของกลุ่มและลักษณะของสมาชิกที่มีต่อผลิตผลและความพอใจภายในในกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 96 คน ซึ่งวัดและคัดเลือกคะแนนจากคะแนน LPC (The Least Preferred Co-Worker Test) (คะแนน LPC สูง หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มุ่งงานต่ำหรือมุ่งไมตรีสัมพันธ์สูง ส่วนคะแนน LPC ต่ำ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มุ่งงานสูงหรือมุ่งไมตรีสัมพันธ์ต่ำ) แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีคะแนน LPC สูง จำนวน 48 คน และคะแนน LPC ต่ำ จำนวน 48 คน สุ่มเข้ากลุ่มขนาด 2 คน และขนาด 4 คน อย่างละ 8 กลุ่ม ให้แก้ปัญหาคณิตศาสตร์โดยใช้ประโยชน์จากสิ่งของที่กำหนดให้ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มขนาด 4 คน ทำงานได้ดีกว่ากลุ่มขนาด 2 คน ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบการทำงานโดยใช้เวลาเท่ากัน และพบว่าขนาดของกลุ่มที่แตกต่างกันส่งผลต่อความพอใจในการแก้ปัญหามากน้อยต่างกัน

ต่อมา เชื้อน เสือคำ (2521) ได้ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธีแนะนำให้เรียนด้วยตนเองตามลำพัง วิธีแนะนำให้นักเรียนเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อยและวิธีสอนแบบเต็ม ผลการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่เรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มย่อยสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยตนเองตามลำพัง และกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนเจตคติเกี่ยวกับภาษาไทยไม่แตกต่างกัน ส่วน นิตยา บานทิพย์ (2527) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทย และความตั้งใจเรียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 แผนกการเลขานุการ

และบัญชี วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 90 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่ใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคล กลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นกลุ่มและกลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้แบบฝึก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบฝึกเสริมทักษะ แบบทดสอบวัดความตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทย และแบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถในการอ่าน ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นกลุ่ม มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยและความตั้งใจเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นรายบุคคลและไม่ใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าการเรียนเป็นกลุ่มย่อยส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ทั้งด้านความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนให้สูงขึ้น แต่ยังไม่มีการศึกษาว่ากลุ่มขนาดใดจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนได้ดีที่สุด ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะหาคำตอบนี้

สมมติฐานการวิจัย

- 1/ ถ้าให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดและโดยการตั้งคำถามเอง แล้ว นักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเองจะมีความเข้าใจในการอ่านมากกว่านักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด
2. ถ้าให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดและโดยการตั้งคำถามเอง แล้ว นักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเองจะมีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด
- 3/ ถ้าให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโดยแบ่งเป็นกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คนแล้ว นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน จะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน

4. ถ้าให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโดยแบ่งเป็นกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คนแล้ว นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน จะมีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน

5. ถ้าให้นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดและโดยการตั้งคำถามเองแล้ว วิธีการฝึกทักษะการอ่านจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันที่กลุ่มขนาดต่าง ๆ หรือมีกิจกรรมระหว่างขนาดของกลุ่มกับวิธีการฝึกทักษะการอ่านในด้านความเข้าใจในการอ่าน

6. ถ้าให้นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดและโดยการตั้งคำถามเองแล้ว วิธีการฝึกทักษะการอ่านจะส่งผลต่อความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกันที่กลุ่มขนาดต่าง ๆ หรือมีกิจกรรมระหว่างขนาดของกลุ่มกับวิธีการฝึกทักษะการอ่านในด้านความเข้าใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาผลของการฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด การตั้งคำถามเองและขนาดของกลุ่มที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตลอดจนศึกษาวิธีการร่วมระหว่างขนาดของกลุ่มกับวิธีการฝึกทักษะการอ่าน

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านระหว่างนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดกับนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเอง

ACC. No.	62058
DATE RECEIVED	9 พ.ย. 2532
CALL No.	372-41 7/11/24

2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนระหว่างนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดกับนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเอง
3. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านระหว่างนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน
4. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนระหว่างนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน
5. เพื่อศึกษากิริยาร่วมระหว่างขนาดของกลุ่มกับวิธีการฝึกทักษะการอ่านในด้านความเข้าใจในการอ่าน
6. เพื่อศึกษากิริยาร่วมระหว่างขนาดของกลุ่มกับวิธีการฝึกทักษะการอ่านในด้านความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียน

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

1. ด้านความรู้

- 1.1 ทำให้รู้ว่าการฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดและการตั้งคำถามเองนั้น วิธีใดจะทำให้มีความเข้าใจในการอ่านและมีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนได้ดีกว่า
- 1.2 ทำให้รู้ว่ามีขนาดของกลุ่มคือขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน กลุ่มขนาดใดจะทำให้ให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านและมีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนได้ดีกว่า
- 1.3 ทำให้รู้ว่ามีกิริยาร่วมระหว่างขนาดของกลุ่มกับวิธีการฝึกทักษะการอ่านหรือไม่

2. ด้านการนำไปใช้

2.1 ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นข้อมูลให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนพิจารณาเพื่อตัดสินใจเลือกวิธีการฝึกทักษะการอ่าน

2.2 ช่วยให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนมองเห็นแนวทางในการฝึกทักษะการอ่านตามขนาดของกลุ่ม เพื่อปรับปรุงการสอนอ่านให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.3 เป็นแนวทางในการค้นคว้าวิจัยเพิ่มเติมสำหรับผู้สนใจต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2531 ของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา ที่มีจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตั้งแต่ 72 คนขึ้นไปจาก 35 โรงเรียน จำนวน 4,133 คน

2. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2531 ของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา ที่มีจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตั้งแต่ 72 คนขึ้นไปจาก 3 โรงเรียน จำนวน 216 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระได้แก่

3.1.1 ขนาดของกลุ่ม แปรค่าเป็น 3 ระดับ คือ ขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน

3.1.2 วิธีการฝึกทักษะการอ่าน แปรค่าเป็น 2 ระดับ คือ การทำแบบฝึกหัดและการตั้งคำถามเอง

3.2 ตัวแปรตามได้แก่ ความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้

นियามศัพท์

1. การฝึกทักษะการอ่าน หมายถึงการให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่กำหนดให้แล้วทำแบบฝึกหัดหรือตั้งคำถามเอง หลังจากให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องจบแล้ว
2. การทำแบบฝึกหัด หมายถึงการให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่กำหนดให้จนจบแล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดโดยการตอบคำถามแบบคำตอบสั้น แบบถูกผิดและแบบเรียงลำดับเหตุการณ์ที่ครูกำหนดไว้ท้ายเรื่อง
3. การตั้งคำถามเอง หมายถึงการให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่กำหนดให้จนจบแล้วให้นักเรียนตั้งคำถามเองจากเรื่องที่อ่านด้วยคำถามต่อไปนี้ ทำไม อย่างไร เพราะอะไร และ เพราะเหตุใด แล้วตอบคำถามที่ตั้งขึ้น
4. ขนาดของกลุ่ม หมายถึงจำนวนนักเรียนที่รวมตัวกันเพื่อทำแบบฝึกหัดหรือตั้งคำถามเอง แบ่งเป็น 3 ขนาดคือ
 - 4.1 ขนาด 2 คน หมายถึงการรวมตัวกันของนักเรียนจำนวน 2 คน
 - 4.2 ขนาด 4 คน หมายถึงการรวมตัวกันของนักเรียนจำนวน 4 คน
 - 4.3 ขนาด 6 คน หมายถึงการรวมตัวกันของนักเรียนจำนวน 6 คน
5. ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึงความสามารถค้นแปลความ ตีความ และขยายความ ซึ่งพิจารณาได้จากคะแนนของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
6. ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึงความรู้สึกสนใจ พอใจและการมีส่วนร่วมในการฝึกทักษะการอ่าน ซึ่งพิจารณาได้จากคะแนนของแบบสอบถามความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น